

„Molitev dela čudeže,“ je čula praviti, toda njena jih ni, vsaj vidno ne!

Ko bi se bil dal vsaj tisti ogenj v njenih prsah zadušiti, ko bi ga bila vsaj sovražiti mogla, kakor bi bil zaslužil! Ah, potem bi bila laglje trpela, laglje prenašala! Ali tudi v tem pogledu je ostalo, kakor je bilo! Ljubila ga je, ljubila še vedno, ljubila morda bolj nego prej . . . ljubila navzlic vsemu . . .

Nič, nič se ni izpremenilo . . . Njene prošnje so ostale neuslišane . . .

In tako so se ji začeli polagoma vzbujati dvomi v moč njene molitve in tista njena vdanost je začela pojemat in nekaj kakor nestrpnost se je lotevala njenega, dosedaj v resignaciji otrplega srca . . . To je bil menda pravi vzrok, da se je naposled odločila storiti to, kar bi bila že davno lahko storila, a ona se tega ni zavedala. Ona je smatrala to za razsvetljenje, za uspeh svoje molitve! In to je bilo dobro za njo — ta vera je podžigala njene nade . . . varovala jo obupa . . .

V tej veri ji je zažarel še enkrat svit zaželjene sreče, up, ki ji je vstajal iz te vere, ji poživil utripe njenega srca, obudil v njenih prsah še enkrat veselje do življenja in njegovih slasti . . .

(Dalje prihodnjič.)

Križ v polju.

Kjer v polju je drhtel blažeči mrak
in tihotajno molil žitni val,
je truden potniku obstal korak:
tam Ti si sam v skrivnostnem mraku stal.

In čul Te potnik je skoz šumni klas
in zrl je Tvoje veliko srce
in zrl je Tvoj usmiljeni obraz
in iz oči so lile mu solzé.

In plakal je vso noč do bledih zvezd.
A ko je dahnil izza gore dan,
je vstal in šel v budečo se prelest
in šel pokoj je ž njim v poldnevno stran.

Vojeslav Molè.